

Red

FOR THE BEST THINGS IN LIFE

DECEMBER WISHLIST

kerst

à la Red

DE FUN
DE JURK
& HET DINER

No 12
DECEMBER
ADVIESRIJS
€4,99
WWW.RED.NL

**DECOLLETÉ
BOOSTERS**
Crèmes die de
boel opstrakken

Zo weet je
wie je **ECHTE**
vrienden zijn

*Thekla
Reuten*
'Ik hou van
mannelijk
gezelschap'

**CURSUS
LIEFDE**
breng
nieuwe
vonken
in je
relatie

MODE • BEAUTY • SHOPPEN • WONEN • ETEN • REIZEN

HAPPY END

Zag het leven er eerst niet al te florissant uit voor deze dames, in 2013 kwam het helemaal goed. Vier succesverhalen met een gelukkige afloop.

Door BARBELIJN BERTRAM & ELLEKE VAN DUIN
Fotografie SUZANNE KARSTENS

Actrice Maria Kooistra (38) belandde in een diepe crisis, emotioneel en financieel. Via crowdfunding kreeg ze een startkapitaal voor haar sieradenlijn, dat ze in tien dagen terugverdiende.

Mijn vriendinnen vergelijken me weleens met onkruid!

'Door het faillissement van jeanslabel Blue Blood van mijn ex-man Steve te Pas, raakte ik in één klap mijn luxe leven kwijt. De afgelopen jaren waren meer dan pittig. Ik woonde niet langer in een riante villa in Blaricum, maar in een tuinhuisje in Muiderberg (inmiddels woont Maria in Amsterdam, red.). Geld voor nieuwe kleren of uit eten gaan was er niet meer. Als de kinderen sliepen, lag ik soms huilend op de bank. Ik huilde niet vanwege de geldzorgen, maar om de onmacht die je voelt als je man geen idee heeft wat er in je omgaat. Veel erger dan al het materiële, vond ik het dat ik Steve niet kon bereiken, dat het ons niet lukte om samen de schouders eronder te zetten. Wat ik ook erg vond was dat de kinderen van school moesten veranderen. Als je hen vraagt hoe zij de afgelopen jaren hebben ervaren, zullen ze niet benoemen dat ze eerst in een groot en toen in een klein

huis woonden. Dat is niet het belangrijkste. Ze hebben heel veel onrust gevoeld en ik zelf natuurlijk ook. In het voorjaar besloot ik: ik moet uit deze crisis komen. Het had lang genoeg geduurd. Mijn laatste geld investeerde ik in een opleiding aan een internationale business school in Amsterdam, waar ik gedwongen werd na te denken over wat ik echt wilde. Pragmatisch zijn leerde ik ook: er moest wel geld worden verdiend. Via crowdfunding regelde ik een startkapitaal voor mijn eerste sieradencollectie, dat ik binnen tien dagen alweer terug had verdiend. Bovendien werd ik, tot mijn grote geluk, ook benaderd door een investeerder. Mijn vriendinnen vergelijken me weleens gekscherend met onkruid. Hoe beroerd de omstandigheden ook zijn: ik weet altijd weer dat kiertje te vinden van waaruit ik het zonlicht tegemoet kruip. Dat is geen verdienste, maar een tweede natuur. Hoe dan ook: ik ben klaar met al het drama en verlang enorm naar een paar saaiere jaren. Als ik één ding heb geleerd de afgelopen tijd, is het dat er – binnen je beperkingen – altijd van alles mogelijk is. Ik stond echt versteld van de oerkracht en de ongebreidelde creativiteit die in me loskwamen. Zonder enig startkapitaal een bedrijf uit de grond stampen is lastig. Maar als je niets te verliezen hebt, dan geeft dat ook een enorm gevoel van vrijheid.' >>

*Als de kinderen
sliepen, lag ik
huilend op de bank'*

MUN
CRISIS
OVERWONNEN
!

'Hij zegt dat hij altijd heeft geweten dat we zouden trouwen'

Na tien jaar van geheime verlangens bekennen vrienden Heidi (31) en Andrew eindelijk hun gevoelens voor elkaar. Dit najaar zijn ze alsnog getrouwd.

Mijn gevoelens durfde ik niet uit te spreken

'Op mijn 18de wilde ik graag naar het buitenland. Het werd Los Angeles, waar ik ging studeren. Ter voorbereiding ging ik via MSN op zoek naar adressen en tips op kunst- en cultuurgebied. 'Hi,' schreef ik, 'ik ben Heidi, ik ga naar LA, waar moet ik zijn en hoe werkt het daar?' Er kwamen allerlei reacties. Andrew was de enige die ik eruit pikte, omdat zijn naam zo sympathiek klonk: Andrew Allen. Hij formuleerde leuk, had een heel eigen manier van dingen onder woorden brengen. Hij stelde ook een paar grappige vragen. Eigenlijk was ik al verliefd voor ik hem ontmoette, bij elk berichtje veerde ik op. Toen ik in Amerika aankwam, spraken we snel af. Wat een prachtige groene ogen! We gingen naar het museum, het was gezellig, maar verder gebeurde er niets. Ik durfde mijn gevoelens gewoon niet uit te spreken. Daarna spraken we nog een paar keer af, we bezochten een kunstshow, reden rond in zijn pick-up en er ontwikkelde zich een mooie vriendschap. Ter zake kwamen we niet: balen. Na een halfjaar moest ik terug naar huis. Ik miste Andrew enorm. We chatten veel, maar onze gesprekken bleven oppervlakkig. Het ging vooral over wat we meemaakten, nooit over liefde of relaties. Onze levens gingen verder, geliefdes kwamen en gingen. Opnieuw ging ik in het buitenland studeren, dit keer deed ik een mastercourse in Madrid. Toevallig was Andrew dat jaar in Cannes om een award in ontvangst te nemen tijdens de Cannes Lions. In Barcelona spraken we af. Daar gebeurde het, eindelijk! Na de kus volgde de biecht dat we elkaar al jaren ontzettend leuk vonden. Dat hij op dat moment een vriendin had, vertelde hij dan weer niet. Gelukkig maakte hij bij thuiskomst meteen een einde aan die relatie. Vanaf dat moment waren we officieel een setje. Toen we in 2011 met Kerst naar Oostenrijk gingen, vroeg hij me ten huwelijk. De ring zat al vijf maanden in zijn borstzak. Later vertelde hij dat hij vanaf onze allereerste ontmoeting, tien jaar eerder, wist dat we zouden trouwen. Samen gingen we op zoek naar een stad om te wonen, het werd Amsterdam. Vorige maand zijn we getrouwd, twee keer zelfs. Een keer in Oostenrijk, voor onze familie en vrienden, en een keer voor de burgerlijke stand in Amsterdam. Het voelt vertrouwd en tegelijk is alles anders. Completer. Letterlijk een *happy end*.'

Zes jaar terug verloor Farah Sainy (46) haar man bij een bomexplosie in Irak. Met zoon Jaffar en dochter Mieryam vluchtte ze naar Nederland.

'Gelukkig hebben we de moed nooit opgegeven.'

'Soms denk ik: wie weet kijkt hij mee'

'We hadden een goed leven in Irak. Een mooi huis, lieve vrienden, een prachtig gezin. Totdat op een dag plots alles veranderde. Mijn man stapte in zijn auto en toen die niet startte, nam hij de mijne. Er bleek een bom in geplaatst te zijn. De auto ontplofte en onze wereld stortte in. Vanaf dat moment voelden we ons nergens meer veilig. We werden bedreigd en na vijf weken zijn we gevlucht. Ik heb ons gezin overgeleverd aan een mensensmokkelaar. Ik had geen keus, ik wilde mijn kinderen redden. Uiteindelijk belandden we in een asielzoekerscentrum in Dronten.'

Mieryam (16): 'Vreselijk vond ik het daar. Doordat iedereen zo veel had meegemaakt, was de sfeer er heel drukkend. Andere bewoners ondervroegen ons ook steeds. Maar veilig voelde ik me er wel. Ik was met mama en met Jaffar, dat was het allerbelangrijkste. En ik leerde al heel snel Nederlands spreken.'

Farah: 'Na een halfjaar mochten de kinderen naar een Nederlandse school. De leraren en kinderen waren er heel lief. Ik was zo dankbaar, zeker toen we ten slotte een huis in Hoorn kregen toegewezen. Fantastisch: eindelijk weer een eigen plek.'

Mieryam: 'Alles was nieuw en spannend. Toen we gingen kamperen met school, had ik geen idee wat dat inhield. Van een slaapzak had ik nog nooit gehoord.'

Farah: 'In Irak had ik Civiele Techniek gestudeerd. Om die kennis op te frissen, volgde ik een intensieve cursus aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Na zes maanden had ik mijn diploma en ging ik stage lopen. Eerst bij Wegenbouw, later bij Waterschap Noord-Holland. Sinds twee jaar ben ik technisch adviseur. Jaffar werkt er als vrijwilliger.'

Mieryam: 'Ik zit in vijf gymnasium en het gaat hartstikke goed. Ik ben zelfverzekerder geworden, durf weer blij te zijn. In Irak ben ik nooit echt kind geweest, buitenspelen mocht niet, er dreigde altijd gevaar. Het is nauwelijks uit te leggen wat oorlog is, hoe het voelt. Terug naar Irak is geen optie, we komen het land nooit meer in. Je weet nooit hoe de toekomst eruitziet, maar als je zo veel verdriet hebt gehad, denk je: wat er ook gebeurt, ik red me wel.'

Farah: 'Toen ik twee jaar geleden een baan kreeg, dacht ik: hoera, ik mag belasting betalen, ik hoor erbij! We willen ons zo graag bewijzen. Laten zien dat we aardig zijn, niveau hebben, er wat van willen maken. Natuurlijk mis ik mijn man vreselijk. Soms denk ik: wie weet kijkt hij mee, en ziet hij hoe goed de kinderen het doen. Ik prijs me elke dag gelukkig dat ik de moed niet heb opgegeven.'

EINDELJK
HERSTELD

Bartina Koeman (52), de vrouw van Ronald Koeman, kreeg drie jaar geleden borstkanker. Ze genas en opende samen met haar dochter een cosmeticawinkel in Oosterbeek.

'Elke dag is een feestje'

'Voor een voetbalvrouw is een serieuze baan bijna onmogelijk, er wordt van je verwacht dat je jezelf voortdurend wegcijfert. Je verkast ook steeds: in 25 jaar zijn wij 15 keer verhuisd. Toen ik met Ronald trouwde, stopte ik met mijn baan om fulltime voor de kinderen te zorgen. Soms vond ik dat lastig, want hoewel ik een gezinsmens ben, werk ik ook graag. Toen ik drie jaar geleden ziek werd, veranderde alles. Er brak een heel heftige periode aan, waardeloos! Godzijdank was ik er op tijd bij en kon de hele tumor verwijderd worden. Ik ben bestraald, heb chemo gehad en kreeg daarna nog een hormoonkuur. De echte klap kwam pas toen ik was uitbehandeld, het herstel kostte me twee jaar. Maar ik heb het allemaal doorstaan, ik ben er weer. Zoals je vaak hoort bij kankerpatiënten, heeft de ziekte ook mijn leven meer diepte gegeven. Eén ding wist ik zeker: ik wilde niet langer aan de zijlijn staan, maar weer meedoen. Zelfstandig ondernemer ging ik worden. Dat zat er altijd al een beetje in: toen ik nog werkte, voelde ik me altijd verantwoordelijker dan de rest van het personeel. Een eigen winkel starten, dat leek me wel wat. Het werd een franchisevestiging van Skins Cosmetics, een winkel met de lekkerste producten van internationale nichemerken op het gebied van huidverzorging, parfum en beauty. Bijna een halfjaar ben ik er nu mee aan de slag. Het voelt goed weer een doel te hebben naast mijn gezin en het voetbal. Ik run de winkel met mijn dochter Debbie (26). Natuurlijk is het na 25 jaar pittig om weer fulltime te werken, ik moet ook oppassen dat ik mijn man niet verwaarloos. Maar ik ben zo blij! Elke dag is een feestje. Ik weet: deze winkel was er niet geweest als ik niet ziek was geworden. Zeker weten dat de ziekte niet terugkomt doe je nooit, dus kun je maar beter zo optimistisch mogelijk in het leven staan. Ik ben een heel gelukkig mens, het leven wordt alleen maar leuker. Mijn moraal is: een fijn leven na kanker is mogelijk. Ik leef bewuster, ben me bewust van mijn geluk en nóg zuiniger op anderen en op mezelf.'

'Deze winkel was er niet geweest als ik niet ziek was geworden'